

Nemecký teológ, kňaz D. Bonhoeffer, ktorý zomrel v koncentračnom tábore vo svojej knihe „Môj dlh všetkým“, povinnosť služby bližnému charakterizuje takto: „Najprv je to služba, ktorou sme si v spoločenstve navzájom dlžní, a to je ochota k vypočutiu jeden druhého. Nasleduje každodenná pripravenosť pomôcť. Napokon je to služba, ktorá spočíva v nesení bremien toho druhého. Služba ako služba lásky zostáva našim ustavičným dlhom inému človeku. Dnes, zajtra i napozajtre. A nikdy nebudem môcť povedať: Dost!“

„Bol bohatý človek, obliekal sa do šarlátu a jemného ľanu a hodoval každý deň skvostne... Umrel, a pochovali ho. Potom v mukách podsvetia pozdvihol oči a zďaleka uzrel Abraháma a Lazara ... zvolal hovoriac: Otec Abrahám, zmiluj sa nado mnou... lebo sa veľmi trápim v tomto plameni...Prosím ťa, otče, pošli do domu môjho otca; mám totiž päť bratov; nech im svedčí o týchto veciach, aby neprišli aj oni na toto miesto múk...“

Dnešné podobenstvo má nadpis „o boháčovi a chudobnom Lazárovi.“ Je veľmi zrozumiteľné. Dnes budeme venovať pozornosť boháčovi a jeho oneskorenému prebudeniu. Toto podobenstvo je uvedené do súvisu s modlitbou. Pri boháčovi modlitba nemohla byť vypočutá...

Je to veľká milosť, že sa smieme modliť, že sa vieme modliť. Je dobre, keď pri množstve povinnosti máme čas na modlitbu. Raz príde čas, že sa kresťan prestane modliť. Smrťou končí účinnosť modlitby. Nielen, že sa veriaci stane účastný života v spoločenstve s Bohom – čím modlitba prestáva, ale modlitba je milosť len pre život v tomto čase. Po smrti nepomáha.

V modlitbe je niečo, čo umožňuje každému človeku vysloviť to najdôležitejšie smerom hore – k Bohu. Niet totiž človeka, pre ktorého by naplatil vzťah k Bohu. Aj keď si to neuvedomuje a o Boha nestojí. Modliť totiž sa dokáže v krajnej núdzi aj človek, ktorý sa nikdy nemodlil modlitbou ako veriaci. Bohatý človek z podobenstva žil bez myšlienky na Boha, Bohu neslúžil. Keď mu však bolo úzko, z jeho úst, ktoré sa nikdy nemodlili, vyjde prosba: Otec Abrahám, zmiluj sa nado mnou! Kríza duše obracia zrak na Boha. Škoda len, že niekedy neskoro. Boháč už nemal čas. Prosil, keď už nebolo možné vypočutie jeho modlitby. Mali by sme sa báť, aby sme mu neboli podobní. Aby nám užívanie života neobalilo do tuku ľahostajnosti naše srdce. Kým je čas, obráťme svoje duše na Boha v modlitebnej dôvere! Naša modlitba nemusí obsahovať nejaké vyšperkované zbožné slová. Dôležité je, aby slová modlitby išli smerom k Bohu.

Hoci bohatý človek nikdy necítil potrebu modliť sa, bol teraz schopný dokonca kajúcej modlitby! Pravda: celý život myslel na seba, na svoje šaty a jedlo, myslí na seba aj teraz, keď vidí svoju stratenú situáciu. Nikdy si neuvedomil bližného pred svojimi dverami, lebo ho nepotreboval a jeho prosby ho nezaujímali. Teraz si bližného uvedomuje. Ale – len kvôli svojej potrebe!

Naše modlitby nemajú byť plné vlastných starostí, svojho „JA“. Isteže, keď ide

o našu spásu, je pochopiteľné, že uprednostňujeme seba. Predložme svoju biedu Bohu. Kto neprosí pre seba, asi ťažko bude prosiť za iného. Kto nemá lásku a úctu k sebe, sotva bude druhého považovať za dôstojnejšieho než je sám. Naše modlitby majú byť za seba, ale nezabúdať ani na druhých. Využime teda čas na pomoc a záchranu. Jedine v pozemskom živote možno hľadať milosrdenstvo Božie. Modlitba po smrti nič nezmení na stave človeka. Ani modlitby živých za mŕtvych nezmenia ich posmrtný údel. Preto sa my na našich službách Božích nemodlíme za mŕtvych, ale za pozostalých zarmútených. Len dnes môžeš prosiť: len dnes môžeš zmeniť svoj večný údel.

V závere podobenstva sa dozvedáme, že boháč prechováva v srdci lásku k svojim bratom! Zodpovednosť za svojich najbližších ! Túžba pomôcť tým, ktorý žili podobne ako on. Bolo to niečo ako odkaz zo záhrobia. Boháč vie, že slovo Hospodinovo je jeho bratom ľahostajne, ako bolo jemu. Verí, že zázrak by ich včas prebudil. Ale kde niet viery v Božie slovo, ani zázrak nepomôže. – Čo my urobíme pre svojich najbližších? Niekedy najbližší najťažšie prijímajú našu vieru v Boha a Ježiša Krista. Nuž, nikoho nemôžeme nútiť ku viere. Neprivedieme k nej nejakou senzáciou, alebo divom. Ale jedno môžeme: modliť sa. Otcovia a matky: nech sú predmetom vašich modlitieb a prosieb vaši synovia a dcéry. Deti: v modlitbe do Božích rúk vkladajte svojich rodičov! Modlitba otvorí cestu Božiemu slovu. A slovo sa dotkne srdca. A život, ktorý Boh prichystal, bude darom pre nás i pre tých, ktorých máme blízko v svojom živote. Ale ako už tu bolo spomenuté: modliť sa v zodpovednosti viery a lásky TERAZ, tu a DNES! Možno zajtra už ruky k modlitbe nezložíš. Keď však dnes začneš, nebudeš doháňať, lebo už nič nedobehneš. Odídeš v pokoji, že ťa Boh vypočuje a svoje deti, príbuzných a priateľov, uvidíš tam – totiž v živote večnom. Amen

Modlitba: Hospodine, Bože náš, ktorý miluješ tých, čo sú úprimného srdca, veď nás prosíme, Duchom svojim Svätým, aby sme žili podľa Tvojich ustanovení, aby sme zachovávali a plnili Tvoje nariadenia. Nedaj nám upadnúť do hriechu sebeckta, ktorý zatvára srdcia voči potrebám tých, čo očakávajú našu lásku a súcit, ale zapál v nás kresťanské milosrdenstvo a ochotu pre pomoc našim blízkym. Tak sa nebudeme musieť obávať trestu vo večnom trápení, keď je už neskoro činiť pokánie, ale tešiť sa nádejou na Tvoje milosrdenstvo v radosťi večnej a neskonalej. Amen Otče náš...

Piesne: 374, 547, 551, 671

Bratia a sestry, zrejme od budúcej nedele budeme mať služby Božie v kostole, pravda v obmedzenom režime. Mali by sme ich teda na 2x, ako predtým. To znamená o 9.hod. pre vyšný koniec /od kaplnky hore/ a o pol 11. hod. pre nižný koniec. Prípadné zmeny vám budú oznámené cez obecné vysielanie.